



ΕΤΟΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 29 | ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 | ΑΔΕΞΑΔΑΡΕΙΑ 15 ΜΑΓΙΟΥ  
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

### ΚΑΙΚΙΔΙΑ

Ἐσπέραν τινὰ ἀπεπλανήθην ἐν τοῖς περιχώροις τῆς Ῥώμης ἀναζητῶν τὴν κατοικίαν νεαρᾶς αἰοῦδος ἰταλίδος, ἣν ὁ φίλος μου Λεοπόλδος μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ ἐκμισθώσω, ὅπως ψάλλῃ τὴν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγίας Καικιδίας συνθεθεῖσαν λειτουργίαν του. Ἐσκεπτόμην ἐν μελαγχολίᾳ ἐπὶ τῆς ἀπαισίας εἰμαρμένης τῆς ἀρχαίας ταύτης πρωτευούσης τοῦ κόσμου, τῆς πάλαι μὲν ποτε τοσοῦτω ἀνδρείας καὶ ὠραίας, νῦν δ' ἐκπεπτωκυίας τῆς τωσαύτης δόξης τῆς καὶ καταδεδικασμένης εἰς διαταράξεις αἰωνίουσ ὡς τὸ ἑαυτῆς ὄνομα, ὅτε φωνῇ γυναικεῖα, ἄκρας χάριτος καὶ γλυκύτητος, ἄδουσα ἐπὶ ρυθμοῦ βραδέος καὶ μονοτόνου ἀρχαῖον ἰταλικὸν ἀσματίον, μ' ἀπέσπασεν αἴφνης τῶν μελαγχολικῶν ρεμβασμῶν μου.

Οὐδαμῶς ἀπεξεδεχόμεν τὴν συνάντησιν ταύτην μουσοφίλου φύσεως ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ διασταυρώσει, ἐν ἣ εἶχον κατευθύνει τὰς ἐρεῦνας μου. Προέβην ἀφοφῆται, ἀναστέλλων τὴν ἀναπνοὴν μου, μέχρι μικρᾶς σωρείας δασυφύλλων

δένδρων ἀποκρυπτόντων με τῶν τῆς αἰοῦδος βλεμμάτων.

Αὕτη ἦν νεᾶνις, ἣτις ἐφαίνετο μὴ ἔχουσα ὑπερτέραν τῆς δεκαπενταετοῦς ἡλικίας.

Βραχὺς ἐκ ὀφθαλμοῦ αἰγείου χιτωνίσκος, ζώνη ἐξ ὑποφαίου ἐρίου μετὰ μεταλλίνης πόρπης, καὶ ἐλαφρὰ πέδιλα, πεπλεγμένα ἐξ ἐγγχωρίων χόρτων, ἀναδεδεμένα δὲ περὶ τὰς γυμνὰς κνήμας διὰ ταινιῶν μαλλίνων, ἀπήρτιζον ἅπαντα αὐτῆς τὸν ἰατισμὸν. Μεγάλοι φαιοὶ ὀφθαλμοὶ, ἐπιστεφόμενοι δι' ἐντελῶς διαγεγραμμένων ὀφρῶν, πυκνὴ δὲ καὶ λαμπρὰ ὡς τὸν ἱάσπιν κόμη, ἔδιδον εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐφ' οὗ ἀπέπνεεν ἡδὴ ἡ κατῆφεια, ἔκφρασιν τινὰ ἀγρίας τραχύτητος, ἐκπλησσοῦσης παρὰ τοιαύτη νεαρᾶ κόρη.

Τὸ δ' ἐπὶ μᾶλλον κηταπληξίν με ἦν ὅτι ἔφερον ἀριστερόθεν μικρὸν ἐγχειρίδιον μετὰ λαβῆς ἐκ γεγλυμμένου χάλυθος, οὐτινος, καθ' ὅσον ἐφρόνου, θὰ ἡγνόει ἔτι ὀλοσχερῶς τὴν χρῆσιν.

Ὅποταν ἐκάστοτε ἐπανήρχετο ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐπωδῆς τοῦ ἀσματίου, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς μετέβαιεν αἰφνιδίως ἀπὸ τῆς τραχύτητος εἰς τὴν μανίαν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς

καιρὸν ἢ μικρὰ χεῖρ της ἐφέρετο διὰ ταχέως κινήσεως ἐπὶ τῆς λαμπούσης λαβῆς τοῦ ἔγχειριδίου της.

Ἴδου κατὰ προσέγγισιν τὸ νόημα τῶν λέξεων, αἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον διήγειρον, κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς. τὸν ἐρεθισμὸν τῆς αἰδοῦ:

«Οἱ ἔχθροί μας εἶπον εἰς τὸν Βέππον. Εἴσαι ἀνανδρός! Ἐπυρπόλησαν τὰς συγκομιδὰς τοῦ Βέππου! Ἐπυρπόλησαν τὴν κατοικίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Βέππου, ὅστις δὲν εἶναι ἀνανδρός θὰ λουσθῆ μέσα εἰς τὸ αἷμα τῶν ἔχθρῶν του!»

Δέον νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδεμίαν ἠσθανόμην περὶ ἑμαυτοῦ ἀσφάλειαν, ὡσάντις ἡ νεῆνις ἐπανελάμβανε τὴν τρομερὰν ἐπωδὴν. Ἡ νύξ ἐπήρχετο, διενουίμην δὲ κατ' ἑμαυτὸν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅλως μηδαιμνὴ ἐν χώρᾳ, ἐν ἣ δεκαπενταετίδες παιδίσκαί φέρουσι τοιαυτὰ τινα ἄσματα ἀνὰ τὰ χεῖλη.

Ἡ αἰοὶδὸς ἠγέρθη. Ξηρὸς κλάδος, ὃν ὑπὸ τοὺς πόδας μου συνέτριψα, ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν της. Ἐρριψε τότε ταχὺ βλέμμα πρὸς τὰ δένδρα, ὅπισθεν τῶν ὁποίων διετέλουν κεκρυμμένος, καὶ μὴ βλέπούσά με, ἠρώτησε διὰ τόνου μικρὸν τι καθησυχάσαντός με:

— «Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; Τί με θέλετε;»

Ἐλαβον θαρραλέως τὴν ἀπόφασίν μου καὶ προσέβην κατὰ βήματα τινα, ἀκούοντως ἐν ἑμαυτῷ περιπεπλεγμένως, πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, ἣτις μὲ παρετήρει ἀτενωῶς καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος.

Εἶπον αὐτῇ ὅτι ἀπεπλανήθην κατὰ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα μέρη, καὶ ὅτι ἀκούσας τῆς τοσοῦτ' μελωδικῆς φωνῆς της, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὸ θέλητρον τοῦ νὰ τὴν ἀκροασθῶ μέχρι τέλους, δι' ὅπερ ἐξητούμην ταπεινότερα τῆς συγγνώμης της.

Μὲ παρετήρησε διὰ τρόπον ἐκπληκτοῦ, καὶ μοὶ εἶπεν ἐν τῇ γραφικῇ γλώσσῃ τῶν χωρικῶν τῆς Ἰταλίας:

«Ἄν ὁ κύριος θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὅπως λησμονήσῃ τὸν ὕπνον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Βέππου, θὰ ἦναι εὐπρόσδεκτος καὶ θὰ φάγῃ τὸν αὐτὸν

ἄρτον μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τοῦ Βέππου.»

Ἐμελλον νὰ εὐχαριστήσω εὐγενῶς, ὅτε τ' ὄνομα ἐκεῖνο τοῦ Βέππου ἐξήγειρεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν ἐσσεῖ ἀγρυπνον περιεργίαν μου.

Ἦν ἄρα οὗτος ὁ Βέππος τῆς ἐπωδῆς, ὁ φοβερὸς Βέππος, ὁ μέλλων νὰ λουσθῆ ἐν τῷ αἵματι τῶν ἔχθρῶν του;

Ἠκολούθησα διὰ βραδέων βημάτων τῇ ὁδηγούσῃ με νεάνιδι, παρ' ἧς δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποσπάσω καθ' ὅλον τὸ δεκαπεντάλεπτον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν ἡ πορεία ἡμῶν, ἡ μίαν μόνην φράσιν τῶν χειλέων της:

«Ὁ κύριος θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Βέππον, πρὶν ἢ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν μνηστὴν τοῦ Βέππου.»

Ἀφίχθημεν ἐνώπιον οἰκίας ἀρκούντως εὐτελοῦς ὄψεως, περιβαλλομένης δ' ὑπὸ κηπαρίου, ἐν ᾧ ἐκτριβίζον λαχανικά τινα.

Ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ μεγάλην παρίστων ὁμοιότητα μετὰ τῶν τῆς ὑπ' ἐμοῦ συναντηθείσης παιδίσκης, ἔσιστο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ κρατῶν ἐπὶ τοῦ στήθους συνεσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, ἔχων δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ἀνήσυχον καὶ σκυθρωπὸν.

Ὅπισθεν αὐτοῦ γυνὴ ὑψηλὴ καὶ ὠραία ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ δαυλὸν ἐκ ρητίνης φλεγόμενον.

Ἰδόντες με οὗτοι συνέσπασαν τὰς ὀφρῦς. Ἐγὼ δ' ἐφοβήθην.

— Καικιλία, εἶπεν ὁ ἀνὴρ, ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ δυσοίωνον τοῦτο πτηνόν, ὅπερ ὀδηγεῖς μετὰ σοῦ τὴν ἐσπέραν ταύτην;

Καικιλία! Τοιοῦτον ἦν τ' ὄνομα τῆς καλλιτέχνιδος, ἧς ὁ Λεοπόλδος μοὶ ἀνέθεσε τὴν ἐκμίσθωσιν! Ἡ τύχη μ' ἐξυπρέτησεν ἄριστα. Οὐδὲν ἐναπέμενέ μοι πλέον, ἢ νὰ προτείνω τοὺς ὄρους μου καὶ νὰ συνομολογήσω τὴν πρᾶξιν. Ἡ ἀμοιβὴ ἦν δέκα φράγκων καθ' ἐκάστην ἐπανάληψιν καὶ πεντήκοντα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς! Ὅποια ρωμαῖα χωρικὴ θ' ἀντεῖχεν εἰς παρόμοιον δέλεαρ; Ἀλλ' ἦν ἄρα κατὰλληλος ἡ στιγμή ν' ἀρξώμαι τῶν διαπραγματεύσεων;

Ἡ Καικιλία ἀπήντησε τῷ ἀνδρὶ ἐν γλώσσῃ,

ἦν ἠδυνάτουν νὰ κατανοήσω, καὶ ἀκολούθως μὲ εἰσήγαγον ἐν τῷ οἴκῳ.

— Ἐλθετε, ἔλθετε, κύριε· ὁ γέρον Βέππος δὲν εἶναι πλούσιος, ἀλλ' ἔχει πάντοτε ἀρκετὰ δι' ἓνα φίλον.

Ἄμα καθεσθέντι ἐπὶ τινος χονδροειδοῦς ξυλίνου θρανίου μοὶ παρέθεσαν πᾶν ὅ,τι κάλλιστον ὑπῆρχεν ἐν τῷ πενιχρῷ οἰκίσκῳ· ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν συνεμερίσθη τοῦ φαγητοῦ μου.

Ἐμελλον νὰ ἐρωτήσω περὶ τοῦ αἰτίου τούτου τὸν φιλοξενούντά με, ὅτε ὀρμητικῶς εἰσήλθε νέον πρόσωπον.

Ἦν νεανίας εἰκοσαετῆς περίπου τὴν ἡλικίαν, μετ' ὀφθαλμῶν πλήρων πυρὸς καὶ ἐνεργείας.

Ἐπὶ τῇ θέξ μου ἐφάνη ταρασσόμενος· ἀλλὰ μετὰ τι νεῦμα τοῦ ξενίζοντός με, ἐκαθέσθη ἀπέναντί μου, ἀφοῦ πρῶτον ἔρριψεν ἐν τινι γωνίᾳ σάκκον λινοῦν ὑπόφαιον, οὗ τὸ περιεχόμενον παρήγαγεν ὑπόκωφον ἤχον ἐπὶ τοῦ μελανωποῦ ἑδάφους τοῦ οἰκήματος.

— Φάγε, Βέππε μου, φάγε, υἱέ μου, εἶπεν ἡ μήτηρ· σήμερον εἶναι ἡμέρα ἑορτῆς δι' ἡμᾶς.

Εἶτα δ' ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ ἡ νεῆνις ἐκαθέσθησαν ὡσαύτως παρὰ τὴν τράπεζαν.

Τὸ γεῦμα μετὰ μικρὸν ἔληξε.

Τότε ὁ νέος Βέππος, ἐν τῇ διαλέκτῳ ἐκείνῃ, ἧς ἡ μνηστὴ αὐτοῦ ἐποιήσατο ἤδη χρῆσιν ὅπως μὲ εἰσαγάγῃ, καὶ ἣτις μοὶ ἦν ἀκατάληπτος, κατήρξατο, ὡς ὑπέθεσα μαντεύσας, τῆς ἀφηγήσεως θηρευτικῆς ἢ πολεμικῆς κατορθώματος.

Ἀἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπλήσθησαν ζωηρότητος, οἱ λόγοι του κατέστησαν ἐντονώτεροι, ἀνασπᾶσας δὲ τὸ ἐγχειρίδιόν του ἐποίησε σχῆμα ὡσεὶ ἀπέκλιπε τὴν κεφαλὴν ἔχθροῦ.

Ἐστρεψα ἀκουσίως τὰ βλέμματα πρὸς τὸν λινοῦν σάκκον, ὃν εἶχε ρίψει εἰσερχόμενος ἐν τῷ βᾶθει τῆς καλύβης, καὶ ἐνόμισα ὅτι διέκρινα ἐπ' αὐτοῦ στίγματα αἵματος.

Ἐτρεμον ἤδη καθ' ὅλα μου τὰ μέλη, ὅτε φρούττουσα ὑπὸ χαρᾶς ἡ Καικιλία ἐτόνισε διὰ τῆς ὠραιότερας φωνῆς της, ἀλλὰ μετὰ τρομερᾶς τροποποιήσεως, τὴν τοσοῦτ' ἐκφοβίσασάν με ἐπωδὴν:

«Οἱ ἔχθροί μας εἶπον εἰς τὸν Βέππον: Εἴσαι ἀνανδρός! Ἐπυρπόλησαν τὰς συγκομιδὰς τοῦ Βέππου! Ἀνέτρεψαν τὴν κατοικίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Βέππου! Ἀλλ' ὁ Βέππος δὲν εἶναι ἀνανδρός· ἐλούσθη μέσα εἰς τὸ αἷμα τῶν ἔχθρῶν του. Δυστυχία εἰς ὅποιον εἶναι ἔχθρὸς τοῦ Βέππου!»

Κατενόησα πάντα, ἰδίᾳ δὲ τὴν τοῦ τέλους προειδοποίησιν.

Μετὰ μικρὸν μ' ἔθεσαν νὰ κατακλιθῶ ἐπὶ κλίνης ἐκ ξηρῶν φύλλων, ἐντὸς εἵδους τινὸς σταύλου, ὅπου καὶ μ' ἐνέκλεισαν.

Κατώρθωσα ν' ἀποκοιμηθῶ· τῇ δ' ἐπιούσῃ πρωΐᾳ, ἅμα τῇ ἡοῖ, ἀφοῦ διεξήγαγον ἐπιτυχῶς τὴν παρὰ τοῦ φίλου μου Λεοπόλδου ἀνατεθεῖσάν μοι ἐντολήν, ἀνεχώρησα συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Καικιλίας, ἀποθεὶς προηγουμένως ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀρκούντως στοργύλην χρηματικὴν ποσότητα. Τούτου δ' ἔνεκεν αἱ εὐλογίαι συμπάσης τῆς οἰκογενείας μοὶ παρεκλούθησαν εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς καλύβης ἀπόστασιν.

Χάρις εἰς τὴν ἱκανότητα τῆς Καικιλίας, ἡ λειτουργία τῆς Ἀγίας Καικιλίας τοῦ φίλου μου Λεοπόλδου ἀπήνεγκεν αὐτῷ τὴν ἔκφρασιν ὁμοθυμῶν ἐπαίνων. Ἀκολούθως δ' ὠδήγησα αὐτὴς τὴν Καικιλίαν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας της, χωρὶς νὰ ἐκφέρω λέξιν περὶ τοῦ γραφικοῦ μου συμβάματος.

Μετὰ μηνὸς παρέλευσιν, ὠθούμενος ὑπ' ἀνεξηγήτου περιεργίας, ἀκατανικήτου ἅμα καὶ ἐνόχου, παρέστην εἰς κεφαλικὴν ἐκτέλεσιν τελούμενην ἐπὶ τινος τῶν πλατειῶν τῆς Ρώμης.

Ἐλέχθη μοὶ ὅτι ὁ κατάδικος ἦν νεανίας κατοροούμενος ἐπὶ πυρπολήσει καὶ φόνο.

Οὐδαμῶς ἀνελογίσθην τότε τὴν Καικιλίαν, οὐδὲ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς, ὅποταν παρετήρησα ἀνερχόμενον βραδέως τὰς πρὸς τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς ἀγούσας βαθμίδας τὸν Βέππον, τὸν υἱὸν τοῦ ξενίσαντός με, ἡμίγυμνον τὸ σῶμα μέχρι ὀσφύος, τὴν κόμην ἐν χρῶν κεκαρμένῃ, καὶ ὀπισθεν προσδεδεμένας τὰς χεῖρας ἔχοντα.

Τότε τὰ πάντα ἐπανῆλθον ἐν τῇ μνήμῃ μου: καὶ τὸ τρομερὸν τῆς Καικιλίας ἄσμα, καὶ τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπα τῶν ξενισάντων με, καὶ ἡ διήγησις τοῦ νεανίου, καὶ ὁ δι' αἵματος ἐστιγ-

μένος λινοῦς σάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διείδον ὡσεὶ κεφαλῆς σχῆμα.

\* Ἄρα συνεδεῖπνῆσα μετὰ πυρπολητοῦ καὶ δολοφόνου!

Ὁ δῆμιος ὤθησε κτηνωδῶς τὸν Βέππον, ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐφάνη ἀναμένων τὸ θανάσιμον τραῦμα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀποφασιστικότητος.

Ἄλλ' αἴφνης νεαρὰ κόρη, μετὰ λελυμένης κόμης, ἡμίγυμνος, ἐγχειρίδιον δ' ἀνά τὴν χεῖρα κρατοῦσα, ὤρμησε, χωρὶς οὐδεὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τὴν ἐπίσχη, πλησίον τοῦ νέου καταδίκου, ἔρριψε δι' ἀκαριαίας πληγῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς τὸν κατάπληκτον δῆμιον, ἀπέκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ ἔραστοῦ τῆς, ἐνεχείρισε δ' αὐτῷ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἐγχειρίδιον, οὐ πρὸ μηνὸς ἔτι διεπυθανόμην τὴν χρῆσιν, ὅπως δυνηθῆ νὰ πλήξῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, καὶ μὴ ρυπανθῆ ὑπὸ τῆς ἀγενοῦς τοῦ ἐκτελεστοῦ χειρός.

Εἶτα ἡ γενναία νεάνις, ἐν μέσῳ τῶν κραυγῶν τῆς φρίκης τοῦ πλήθους, ἀπέσπασε τοῦ στήθους τοῦ Βέππου τὸ αἱματόφυρτον ὄπλον, καὶ ἐπληξεν ἑαυτὴν διὰ θανασίμου τραύματος.

Καθ' ἕκαστον ἔτος, τῇ 22 Νοεμβρίου, ὁ φίλος μου Λεοπόλδος εὕρισκει μέσον νὰ ψαλῆ ἕντινι τῆς Ρώμης ἐκκλησία ἡ τῆς Ἀγίας Καικιλίας λειτουργία του. Ἐγὼ ὅμως οὐδέποτε ἔσχον τὸ θάρρος νὰ παραστῶ εἰς αὐτήν, διότι ἡ αἱμοσταγῆς ὄπτασία τῆς Καικιλίας δὲν κατέλειπεν ἔτι οὔτε τὸν ἐγκέφαλον, οὔτε τοὺς ὄνειρους μου. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) Γ. Μ. Κ.

LOUIS NOIR.

## Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

— — — — —

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

«Ὁ κυνηγὸς, οὐ τὰ λείψανα κεῖνται ἐκεῖ, ἦν γενναῖος, ἀλλ' ἀδέξιος, κακὸς σκοπευτής.

Πρὸ δέκα ἡμερῶν ὁ πτωχὸς συνήντησεν ἐν τῷ δάσει πάνθηρα.

— Ἀλλὰ, Ραοῦλ... διέκοψεν ἡ μαρκησία.

— Ἀλλὰ, Μαρία, θέλετε νὰ μάθητε βεβαίως πῶς γνωρίζω τούτο;

Αὕτη ἔνευσε καταφατικῶς.

— Σὰς ὑπεθυμίζω ὅτι ὄρῳ τις προσεβλήθη ὑπὸ σφαίρας ἐν τῷ δάσει.

— Ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἡ σφαῖρα ἤγγισε τὸ δένδρον, αὕτη ἀπέτυχε κατὰ τοῦ ζώου καθ' οὗ ἐπυροβόλησεν ὁ κυνηγός.

— Ἦρχισα νὰ ἐννοῶ.

— Τὸ ζῶον ἦτο πάνθηρ.

— Διατί;

— Εἶδετε τὰ ἴχνη τῶν ὀνύχων τοῦ ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Καὶ ὁ Ραοῦλ ἐξεγύμνωσε τὰς πληγὰς.

— Καλύψατε αὐτάς, ἐφώνησεν ἡ μαρκησία. Οὗτος ἀφῆκε τὸ ἔνδυμα νὰ καταπέση, καὶ ἐξηκολούθησε.

— Μία νέα γυνή, αὕτη, ἠκολούθει πανταχοῦ τὸν Ἀντώνιον· ἦτο πιστὴ αὐτοῦ σύντροπος· γενναία κόρη ἦτο αὕτη, Μαρία.

— Ἴδου καὶ μία ἐκπληξίς!

— Ἐχω τὸ ἐλάχιστον δικαίωμα νὰ τὴν ἀπευθύνω καθ' ὑμῶν;

— Δύνασθε νὰ εὐχηθῆτε ὅπως κατασταθῶ γενναιοτέρα!

— Ἐὰν εἴσατε σύζυγός μου, ναί· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγαπώμεθα, ἐπειδὴ δὲν θὰ εἴμεθα πάντοτε ἡ φίλοι, ἐπειδὴ μεταξύ ἡμῶν ὑπάρχει μεσότοιχον ἀποχωρίζον τὰς δύο ἡμῶν φιλαυτίας, ἐπειδὴ...

— Ἄ! φίλε μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ γελῶσα, μὴ λέγετε τὰ ἄλλα· ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

Ὁ Ραοῦλ παροξυνθεὶς ὀλίγον, ἐπικνέλαθεν.

— Ἐν βραχυλογίᾳ, ἡ Ἀντωνία, ἥτις ἀναμφιβόλως ἦν ὡσαύτως ἐν τῇ θήρᾳ, ἐβοήθησε τὸν σύζυγόν τῆς ὅτε ὁ πάνθηρ ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς βολῆς.

— Μία ἡρώτις, ἡ Ἰσπανίς αὕτη!

— Ὅχι. Μία γυνὴ ἐρωσα θερμῶς, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἐπέδειξε τὸν κόλπον τῆς γυναικὸς, φέροντα πολλὰς πληγὰς.

— Αὕτη ἐδέησε νὰ ὀρμήσῃ ὠπλισμένη διὰ μαχαίρας κατὰ τοῦ πάνθηρος, ἀφοῦ ἐξεκένωσε τὰ πιστόλιά τῆς, εἶπεν ὁ Ραοῦλ· ἔλαβε χώραν πάλῃ σώματος πρὸς σῶμα. Τὸ ζῶον ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ καταλιπὼν τὴν λείαν· ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ σύζυγός του ἐσύρθησαν ἕως ἐδῶ· εἶτα ὁ κυνηγὸς ἀπέθανε μετὰ πολυήμερον ἀγωνίαν.

— Καὶ αὕτη;

— Τούτου μὴ ὑπάρχοντος πλέον, τί ἔπραξεν αὕτη; Ἐλάσθε τὴν μάχαιραν, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ, ἠτύχοντο ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη.

— Ραοῦλ, εἶπεν αὕτη, ὁ ἀληθὴς ἔρωσις εἶνε ἅγιος· δύο μεγάλαι καρδίαι ἐπαλλοῦν εἰς τὰ στήθη ταῦτα, ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ἀποδώσωμεν αὐτοῖς τὰς τελευταίας τιμὰς.

— Καὶ θὰ τὲ πράξωμεν, ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ. Οὗτος εἰσέρχεται ἐν τῷ οἰκίσκῳ καὶ λαβῶν ἀξίνην, διηυθύνθη πρὸς τὸν κῆπο, καὶ ὠρυξεν ὑπὸ πορτοκαλέαν βαθῶν λάκκον.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μαρκησία γονυκλινῆς καὶ βαθέως συγκεκλιμένη, προσήυχετο.

Ὁ Ραοῦλ ἔλαβε κατόπιν τὰ πτώματα καὶ κατέθηκεν αὐτὰ ἐν τῷ τάφῳ ἠνωμένα.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ χοῦς ἐκάλυπτε τοὺς νεκροὺς, δύο ὠρυγμοὶ ἀντήχησαν.

Ἦσαν οἱ δύο κύνες τοῦ Ἀντωνίου.

Ἡ θλιβερά τελετὴ ἐπεραϊώθη.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἄς κοιμηθῶμεν ἐν εἰρήνῃ! Ἠγαπήθησαν, διήλθον δεκαετίαν ἠνωμένοι, ἔζησαν πλέον τῶν φθασάντων τὰ ἑκατὸν ἔτη χωρὶς νὰ γνωρίσωσι τὸν ἀληθῆ ἔρωτα.

Ἐλάβε τότε τὰς δύο χεῖρας τῆς μαρκησίας, καὶ,

— Ἴδου, εἶπεν, ὑμεῖς τεθλιμμένη!

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπήντησεν αὕτη.

Ὁ Ραοῦλ ἐξεπλάγη.

— Ἡ ἠθικὴ σου κατάστασις δὲν εἶναι ὡς ἡ φυσικὴ, προσέθηκεν. Ὁ ὕλικός κίνδυνος με κατατρομάζει· ἀλλὰ σκηνὴ ὡς αὕτη δὲν με ἐνοχλεῖ. Αἰσθίνομαι μέγαν οἶκτον διὰ τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἔραστὰς· ἀλλὰ ζηλεύω τὸ παρελθὸν αὐτῶν. Δέκα ἐτῶν!

— Ἐὰν συγκατετίθεσθε, Μαρία...

— Ἄ ναί, ἐὰν συγκατετιθέμην... καὶ σεῖς Ραοῦλ... ἐὰν συγκατετίθεσθε ὡσαύτως...

— Οὐδέποτε, εἶπεν οὗτος, οὐδέποτε, ὑπὸ τοὺς ὄρους, οὐ μοὶ ἐπιβάλλετε· δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς ἔρωσις ἄνευ τῆς τυφλῆς καὶ ἀπολύτου ὑποταγῆς τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἔραστὴν.

Εἶτα δὲ, ἐπειδὴ αὕτη παρετήρει αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἠσθάνετο δὲ ὅτι φλόξ τις τὸν κατεβίβρωσκε, κατέστειλεν εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν ἀδυναμίαν του καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἰκίσκῳ.

Ὡ! πόσον ὑπερηφάνως ἐμειδίξεν ἡ Μαρία δὲ Νουμέζ, ἀκολουθοῦσα αὐτὸν.

Ὁ οἰκίσκος ἦν καλῶς ἠντρεπισμένος, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ δὲν προσεδόκα νὰ ἴδῃ τσαούτην πολυτέλειαν ἰδιότροπον καὶ ἀγροτικήν.

Κλίνη κατεσκευασμένη ἐκ δύο στελεχῶν δένδρου εὕρισκετο ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης, ἔχουσα παρά τοὺς πόδας αὐτῆς πρὸς τὸ ἔοσος δύο σφίγγας γυγλυμμένες μετ' ἀπαραμίλλου φιλοκαλίας καὶ τέχνης.

— Σεῖς κατεσκευάσατε μετὰ τσαούτης καλαισθησίας τὴν κλίνην ταύτην; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ραοῦλ.

— Σεῖς λοιπὸν ἔχετε πάντα τὰ προτερήματα. Οὐδὲν σὰς διαφεύγει! Ἄ! φίλτατέ μοι Ραοῦλ, ὅποια ἀτυχία ἡ ὑπερηφάνειά μου νὰ με ἀποχωρίζῃ ὑμῶν.

Ὁ Ραοῦλ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν ἐννοίαν τῶν λέξεων τούτων· παρετήρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἀλλ' αὕτη ἦτο τόσον ἀκατάληπτος ὅσον καὶ αἱ σφίγγες, ἄς ἐθαύμαζε.

— Πόσον ὠραία καὶ μαλακὴ εἶναι ἡ κλίνη αὕτη, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐξετάζουσα αὐτήν διὰ τῆς χειρὸς τῆς πανταχόθεν· εἶναι ἀληθῶς κλίνη ἀρομύζουσα εἰς ἔραστὰς.

Ὁ Ραοῦλ ἠπόρει· τί νὰ σκεφθῆ· ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ προσέβλεψε τὴν μαρκησίαν, ἥτις εἶπε·

— Φίλε μου, ἡ σκέψις αὕτη σὰς ταράττει! Πρέπει λοιπὸν νὰ ἤμαι ὡς αἱ ἄσται, ἐρυθριῶσα κατὰ βούλησιν, προσποιουμένη αἰδῶ καταγέλαστον εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν.

— Ὅχι! ὄχι! εἶπεν ὁ Ραούλ γελῶν· ἐπανελέθετε εἰς τὴν θέσιν σας τῆς μεγάλης κυρίας, καὶ ἐστὲ εἰσέτι ἡ ἐξέχουσα ἐκείνη γυνή, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτιμῶ ἕνεκα τῆς ἀρρενωπότητος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός της.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀδειαν, φίλτατέ μοι Ραούλ, ἀπήντησεν αὐτὴ μετὰ τινος σκωπτικοῦ ὕφους.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀποθαυμάζουσα τὰ ἐν τῷ οἰκίσκῳ.

Ἐξετύλιξε τάπητα ἐκ δέρματος πανθέρων· ἔβλεπεν εἰς τοὺς τοίχους πανοπλίας πεποικιλμένας διὰ πολυτίμων λίθων μετ' ἀκτερίδων καὶ συμπλεγμάτων ὄπλων.

Ἐν κιβώτιον μικρὸν καὶ κομψὸν ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν της.

Τὸ ἤνοιξεν.

Ἦν πεπληρωμένον κοσμημάτων τῆς Ἀνατολῆς, μυθώδους ἀξίας, κοσμημάτων γυναικείων!

— Εἶναι ὁ θησαυρὸς τῆς Ἀντωνίας, εἶπεν αὐτὴ.

— Ναί, αὐτὴ ἠγάπα, ὡς γνωρίζω, νὰ στολίζεται διὰ τὸν σύζυγόν της, τὴν ἐσπέραν μετὰ τὴν ἐκ τῆς θήρας ἐπάνοδον.

Ὁ Ραούλ ρίψας πέραξ αὐτοῦ τὸ βλέμμα, εἶδε κιβώτιον ὑπὸ τὴν κλίνην, ὅπερ ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν.

— Θὰ εὔρητε ἐκεῖ, εἶπεν οὗτος, θὰ εὔρητε, εἰμὶ βέβαιος ἐνδυμασίας ἰσπανικῆς, ἀνατολικῆς καὶ γαλλικῆς· ὁ Ἀντώνιος μοι ἔλεγεν ὅτι εἶχε δέκα γυναικῆς ἀντὶ μιᾶς. Μίαν ἐσπέραν Μαυριτινὴν κατεκλίνετο παρὰ τοὺς πόδας του ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου· τὴν ἐπαύριον μία Παρισιανὴ ἔπαιζεν ἐπὶ τῶν γονάτων του· εἰς τὰς ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἡ Ἀντωνία ὤρχετο, κατὰ τὸν ἰσπανικὸν ρυθμὸν, ἐνώπιόν του.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤνοιξε τὸ κιβώτιον καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἐνδυμασίας σειρικῆς καὶ διαφόρους, ἃς ἠπλώσε πρὸ αὐτῆς.

— Ὅλοι μοι φαίνονται πολὺ ὠραῖαι, ἐπιθύρυσεν αὐτὴ· ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐκέκτητο ἱκανότητα περὶ τὸ ἐκλέγειν.

«Ραούλ;

— Τί θέλετε; εἶπεν οὗτος.

— Νὰ μείνω μόνη, φίλε μου· τὸ ἀνδρικὸν τοῦτο ἐνδυμὰ μου μὲ στενοχωρεῖ πολὺ.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Ραούλ· σᾶς ἀφίνω νὰ κάμητε τὸν στολισμὸν σας, καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ ἐτοιμάσω τὸ γεῦμα.

— Τῷ ὄντι, ἐλησμόνησα ὅτι πεινῶ πολὺ. Θὰ φάγωμεν μετ' ὀλίγον καλῶς;

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἄνειροπόλει, προαισθανόμενος ἕκτακτόν τι ἐν τῇ ἀλλοκότῳ διαγωγῇ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς· ἐν τούτοις, ἡσχολήθη οὗτος εἰς τὸ γεῦμα.

Μία ὥρα παρήλθεν.

Οὗτος ἦν ἀνυπόμονος.

Ἐκείνη...

Τέλος αὐτὴ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἦτο μαγευτικὴ ἡ ἐμφάνισις.

Ἡ μαρκησία, ἔχουσα τὴν μακρὰν κόμην της διχασμένην καὶ ἠπλωμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐκ σειρικῶν ὑφάσματος ὀλίγον βραχεῖαν, ὑφ' ἣν ἐφαίνετο ὠραιότατος πους, ἦν θελκτικωτάτη.

— Εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει οὕτω; ἔρωτησεν αὐτὴ τὸν Ραούλ, ὅστις προῦχῶρει.

— Εἶσθε λίαν ἐπαγωγὸς, ἀπήντησεν οὗτος.

Αὐτὴ προσέφερεν αὐτῷ τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμὸν, ἡσθάνθη δὲ τὰ χεῖλη τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς σπασμωδιῶντα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν θριαμβευτικῶς.

Γευματίζομεν; ἠρώτησε.

— Ὅταν θελήσητε, τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα.

— Ὁδηγήσατέ με ποῦ πρέπει νὰ θέσω τὸ τραπεζομάνδηλον.

— Ἴδου ἡ τράπεζα, εἶπεν οὗτος.

Ἐδείκνυε τὴν χλόην σχηματίζουσαν μεγαλοπρεπῆ τάπητα πρὸ τοῦ οἰκίσκου.

— Ὡς παροφίδες θὰ χρησιμεύσωσιν ἡμῖν, εἶπε, πλατεῖς φοίνικες.

Ἀπήρχετο δὲ ὅπως συλλέξῃ τούτους, ὅτε ἡ μαρκησία τῷ εἶπεν,

— Ἄφετε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα ταύτην.

Εἶναι ἐντὸς τοῦ κύκλου μου.

Ἡ μαρκησία ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐν ᾗ ἐψήθησαν τὰ φαγητά· ἦτο ἐν πρώτοις κό-

νικλος μετὰ φοινίκων, εἶτα δὲ πέρδιξ καὶ γεώμηλα, ὡς ἐπιδόρπια δὲ κόμαρα, σταφυλαί, πορτογάλλια καὶ χαμαικέρασα.

— Θὰ μὲ διδάξητε τὴν μαγευρικὴν, δὲν ἔχει αὐτῷ, φίλτατέ μοι Ραούλ; εἶπεν ἡ μαρκησία. Εἶναι ἀσύμφορον εἰς ὑμᾶς νὰ μὲ ὑπηρετῆτε οὕτω καὶ ν' ἀσχολῆσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην!

— Διὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, ὅπερ θὰ διέλθωμεν ἐνταῦθα, ἀπήντησεν οὗτος, τίς ἡ ὠφέλεια ὅπως συνειθίσθητε εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἣν πᾶς τις γνωρίζει;

— Γνωρίζομεν ἂν θὰ διαμείνωμεν ὁμοῦ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ δάση;

— Ἐξ ἡ ἑπτὰ εἰσέτι ἡμέρας.

— Δὲν δύναται τις περὶ οὐδενὸς νὰ ἔχη πεποιθήσιν.

— Ἐχω πεποιθήσιν ἐγὼ, ὅτι θ' ἀναχωρήσωμεν ἐντεῦθεν αὐριον, ὄχι βραδυτέρον.

— Ἄλλ' ἐὰν ἦμαι κεκμηκυῖα;

— Μεθαύριον.

— Καὶ ἂν μοὶ ἤρχετο κατὰ νοῦν νὰ γευθῶ ἐπὶ τινα χρόνον τὸν φιλέρημον τοῦτον βίον δὲν σεῖς διάγετε, καὶ ὅστις ἤρξατο νὰ μοὶ εὐαρεστῇ τί θὰ ἐλέγετε;

— Θὰ σᾶς καθικέτευον, Μαρία, νὰ παραιτηθῆτε τῆς ἰδιοτροπίας ταύτης, ἣν νομίζω ἐπικίνδυνον.

— Καὶ ἂν ὁ κίνδυνος μὲ προσεῖλκυεν;

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Ἐννοῶ, ὅπως ὑπερασπισθῆτε μίαν γυναῖκα, ριψοκινδυνεύετε σεῖς νὰ πέσητε εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σας. Εἶμαι φίλαυτος καὶ ἀνόητος· συγχωρήσατέ μοι Ραούλ.

Οὗτος προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά του, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καὶ ἔφυγε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ βᾶθος τοῦ οἰκίσκου.

Ἐκεῖ δὲ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς,

— Φιλτάτῃ μου Μαρία, εἶπεν, αἰτῶ χάριν, μὴ παίζετε μετ' ἐμοῦ παιδιὰν σκληράν.

— Ἴδου μία ἐπιπληξὶς ἀδικος! ἀνέκραξεν αὐτὴ· τί λοιπὸν σᾶς ἔκαμον;

— Μὲ καθιστᾶτε παράφρονα.

— Εγώ!

— Ναί, παράφρονα ἐξ ἔρωτος καὶ ὀργῆς. Σεῖς γνωρίζετε ὅτι μὲ κατακυριεύει τὸ πάθος· γνωρίζετε ὅτι ἀπόφασιν ἔχω νὰ μὴ ἀποβάλω τὴν ἀνδρικήν ἐκείνην ἀξιοπρέπειαν τὴν προσφιλήν εἰς ἐμὲ, διότι ἄνευ αὐτῆς ἐπίσταμαι καλῶς ποῦ καταλήγουσιν οἱ ἔρωτες, σεῖς τέλος γνωρίζετε ὅτι παλαιῶ ἡρωϊκῶς ὅπως μὴ προσπέσω εἰς τοὺς πόδας σας καὶ εἶπω ὑμῖν: ἴδου εἰς δοῦλος· λάβετε αὐτόν! Σεῖς γνωρίζετε πάντα ταῦτα καὶ ὁμως εἴσθε φιλάρεσκος, ἀπικαθίστασθε ἀδυσώπητος! Φείσθητέ μου· ἐπικαλοῦμαι τὴν μεγαλοφροσύνην ὑμῶν· ἡ νίκη εἶναι λίαν εὐκόλος δι' ὑμᾶς.

Ἀκολούθως ἀνεγερθεὶς καὶ καθεσθεις παρ' αὐτῆς, εἶπε:

— Παύσατε πλέον, Μαρία, τὰς ἀποπειράς ὅπως μὲ ὑποβλάψετε εἰς τὸν ζυγόν σας. Ἐὰν ὑποχωρήσω, ἐὰν δεσπόσητε ἐμοῦ, μίαν ἡμέραν θὰ ἀποστραφῆτε τὸ ἄνευ θελήσεως νευρόσπαστον, ἡ ἐγὼ θὰ βαρυνθῶ νὰ φέρω τὸ ταπεινωτικὸν πρόσωπον, καὶ τὰ πάντα θ' ἀπολήξωσιν εἰς καταστροφὴν.

Ἀνέμενον ἀπάντησιν.

— Ἄς φάγωμεν! εἶπεν αὐτὴ.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐξῆλθεν.

Ὁ Ραούλ σκεπτικὸς ἠκολούθησεν αὐτὴν.

— Λοιπὸν, δέσποτα, εἶπεν αὐτῷ ἡ μαρκησία γελῶσα, κάθησον, ἡ ταπεινὴ σου δούλη θὰ σὲ ὑπηρετῇ.

— Σκώπτετε, σκώπτετε, εἶπεν ὁ Ραούλ, ἀλλ' ἐγὼ πάσχω.

— Τὸ πτωχὸν παιδίον!

Καὶ ἐκραγεῖσα εἰς γέλωτα, αὐτὴ ἔφερε τὸ γεῦμα καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτοῦ.

Ἐφαγον σιωπῶντες· αὐτὴ μὲν λάθρα προσέβλεπεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ σκυθρωπὸς καὶ οὔτε τὴν κεφαλὴν ἀνεγείρων. Ἡ θέσις αὐτὴ ἠνώχλει αὐτὴν μεγάλως.

— Διψῶ, φίλτατέ μοι Ραούλ, εἶπεν αὐτὴ. Πόθεν δυνάμεθα ν' ἀντλήσωμεν ὕδωρ;

— Περιμείνατε! ἔχω οἶνον! εἶπεν οὗτος. Τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ἔχω.

Ἀπῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον ὑπέστρεψε κομίζων ἀσκόν.

— Όταν οὗτος ἦναι πλήρης ἐπαρκεῖ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, εἶπέ.

— Καὶ τὰ ποτήρια;

— Ἐχομεν τὰ πλατόφυλλα ταῦτα.

Καὶ ἔδειξεν αὐτῇ ἵνα ἀποσπάσῃ ἓν ἐξ αὐτῶν, ἔφ' οὗ ἔχυσεν οἶνον.

— Εἰς ὑγείαν σας Ραούλ! εἶπεν αὐτῇ.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀποτόμως.

— Κακέ! ὑπέλαθεν αὐτῇ. Δὲν εἶχον κακὴν κρότησιν εἰς ὅ, τι ἐπραξα, παύσατε νὰ ἦσθε χωλωμένοι κατ' ἐμοῦ· ἄς συνομολογήσωμεν εἰρήνην.

Ἐπιε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὑγείαν του, καί,

— Φίλιπτε μοι, εἶπεν, εἴθετε κακὸς ὁμοτράπεζος· ἔχετε ὕψος πολὺ ἀποτρόπαιον. Τὸ γεῦμά μας θὰ μοὶ ἐφαίνετο φαιδρότατον, ἐὰν ἔδλεπον ἐνώπιόν μου ἐν μειδιάματά σου, ἐν μειδιάματά τοῦ ἡλίου ὅστις εἶναι ἐκεῖ ὑψηλὰ καὶ δὲν χωλοῦται, ὀλίγην φαιδρότητα καὶ ἀβρότητα παρὰ τῷ ξενίζοντί με. Τοῦτο θὰ με καθίστα λίαν εὐτυχεῖ.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ραούλ, ἰδοὺ λοιπὸν γίνομαι καὶ πάλιν κύριος ἐμαυτοῦ.

— Ἔστω! εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἦδη δώσατέ μοι τὸν βραχιονά σας καὶ ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὸ κτήμα τοῦτο.

Ἡ κοιλὰς, ἡ τόσον μικρὰ φαινομένη ἐκ τῶν ἄνω, ἦτο λίαν ἐκτεταμένη, διέτρεξαν δ' αὐτὴν ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας, μεθ' ἣν ἡ μαρκησία ἤθελγε νὰ ἀναρρυχθῆ ἐπὶ βράχου τινός, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὀποιοῦ ὑπῆρχεν ἄνθος.

— Ἀλλὰ τὸ ἄνθος τοῦτο σᾶς τὸ δίδω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ραούλ, περιμεινάτε.

— Ὅχι, ἐπιθυμῶ νὰ τὸ λάβω ἐγὼ αὐτῇ, διέκοψεν ἡ μαρκησία μετὰ παιδικῆς ἰσχυρογνωμοσύνης.

— Εἴθετε πολὺ μικρὰ, καὶ δὲν δύνασθε νὰ φθάσητε αὐτό.

— Δὲν ἔχετε τοὺς μεγάλους βραχιονά σας ὅπως με ἀνασηκώσητε, κύριε τύραννε;

Ὁ Ραούλ, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς του, τὴν ἀνεσήκωσε, καὶ ἡ μαρκησία συνέλεξε τὸ ἄνθος.

— Τὸ ἔχω, εἶπεν αὐτῇ.

Ὁ Ραούλ κατεβίβασεν αὐτὴν.

— Πόσον εἴθετε ὠχρὸς! παρετήρησεν αὐτῇ ἡ μαρκησία.

— Σᾶς ἐκπλήττει λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ραούλ, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον συνεκινήθη, συνεταράχθη, ἐξεμάνθη ἐκ τοῦ ἔρωτος. Συνέσφιγγον ὑμᾶς διὰ τῶν δέκα δακτύλων μου, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν, ἐ... Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτῇ πρέπει νὰ τελειώσῃ πλέον.

— Ναί, καλὸν παιδίον, εἶπεν αἴφνης αὐτῇ, ρίψασα αὐτῇ κατὰ πρόσωπον τὸ ἄνθος, ἄς τελειώσωμεν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν οἰκίσκον.

Ἀλλ' ὁ Ραούλ ἔφθασεν αὐτὴν ἀμέσως.

(ἀκολουθεῖ.)

F. DU BOISGODDEY

## ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ, τῇ τοσοῦτον γεινναζούσῃ τῇ παιδικῇ, καθ' ἣν ἡ καρδία ἀρχεται λαλοῦσα, ἡ γυνὴ μικρὸν μὲν συλλογίζεται, πολυλάκις δ' ἐξαπατᾶται, ἀλλ' ἐξαπατᾶται πάντοτε ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει. Ἄγνοεῖ τοὺς περιεσκεμμένους ὑπολογισμούς, καὶ δὲν ἀρκεῖται οὔτε εἰς διαιτησίας, οὔτε εἰς ἀτελῆ μέσα. Αἱ προσγινόμεναι αὐτῇ ἐντυπώσεις ἐπενεργοῦσιν εὐθέως ἐπὶ τῶν πράξεών της. Ἐνεργεῖ καθ' ὃν τρόπον αἰσθάνεται.

Ἡ Μαγδαληνὴ, ἣν ἡ πρώτη αὐτῆς κλίσις προσείλκυσε πρὸς τὸν Γούην Βωτροῦ, ἀφιερῶθη ἄλλοτε τῷ Λουδοβίκῳ Ἐστελᾶν, διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ Γούης Βωτροῦ ἀπεμακρύνετο αὐτῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶχε συμβῆ παρανόησις.

Βραδύτερον δὲ, νομίσασα ὅτι ἐχῆρευσε, ἐ-

πανῆλθε πρὸς τὸν Γούην, ἐν πάσῃ ἐπίσης εἰλικρινείᾳ.

Ἀλλ' ἀπὸ τῶν τελευταίων συμβεβηκότων, ἀφότου τέλος ἐγίνωσκε τὴν ἀλήθειαν, ἀφότου ἔμαθε πᾶν ὅ,τι ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπέστη, καὶ μάλιστα ἀδίκως, μετήλλαξε τὰ ἑαυτῆς αἰσθήματα. Ὠνειδίεζεν ἑαυτῇ ὡς ἄγαν ταχέως ἐπιλησθείση αὐτοῦ, δὲν συνετάσσετο δὲ μετὰ τῆς μερίδος τῶν ἀποκρούοντων αὐτὸν μετὰ τὴν νεκρανάστασίν του. Ἐθεώρει ὅτι ὁ κ. Μωγάρ καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σουκαριέρ ὤφειλον μᾶλλον νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν ἄνδρα, πρὸς ὃν τραχέως προσηνήχθησαν· εἰ δὲ ἦν κυρία τῶν πράξεών της, ἴσως ὁ Ἐστελᾶν δὲν θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν ἐκζητήσῃ, ὅπως αὐτῇ τῷ ἀκολουθήσῃ.

Τὰ πάντα παρώτρυνον αὐτὴν εἰς τοῦτο. Τὸ καθῆκον ἐν πρώτοις, τὸ καθῆκον ἐκεῖνο, οὐτινος βαθεῖαν εἶχε συναίσθησιν· εἶτα δὲ ἡ φρίκη τῆς ἀμφιδόλου καταστάσεως. Καὶ οὐδεμία ὑφίστατο μᾶλλον ἀμφίβολος κατάστασις ἐκεῖνης, ἣν ἐβούλοντο νὰ τῇ δημιουργήσωσι διὰ τῆς ἐξωθήσεως αὐτῆς εἰς φυγὴν μετὰ τοῦ κόμητος Μωγάρ. Νὰ διαβιώσῃ συγχρόνως ἀποκεχωρισμένη τοῦ τε συζύγου καὶ τοῦ Βωτροῦ, οὐ ἠράσθη· νὰ περιστῇ δὲ εἰς θέσιν νὰ εὐχεται τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖνου Ἐστελᾶν, τοῦ λατρεύοντος αὐτὴν, δὲν ἦσαν βεβαίως ἀπόψεις ἱκαναὶ νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὴν τὸ παράπαν.

Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦν ἐλευθέρα. Φρονούσα εἰσέτι ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ κ. Μωγάρ, προσεικνύετο αὐτῇ διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, ὅσον καὶ διὰ τῆς υἱικῆς στοργῆς. Φρικωδῶς θὰ ὑπέφερον ἐγκαταλείπουσα αὐτόν.

Οὕτως ἀπεποιήθη νὰ ἐκλέξῃ μετὰ πατρὸς καὶ συζύγου, περιορισθεῖσα νὰ τηρῇ παθητικὴν θέσιν, καὶ ἀναθεῖσα ἑαυτὴν ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν διαυγάζοντα τὰς συνειδήσεις καὶ ἀνακουφίζοντα τοὺς ἐν θλίψεσιν.

Ἡ μετὰ τοῦ Λουδοβίκου Ἐστελᾶν συνέντευξις δὲν τὴν ἀπεθάρρυνε τῆς ἀποφάσεώς της, καίτοι οὗτος προσηνήχθη μᾶλλον ἀποτόμως αὐτῇ. Ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας της διελογίζετο ὅτι ἐκεῖνος ἐδικαιούτο νὰ διατάσῃ, καὶ συνεχώρει αὐτῇ τὴν ἐνεργὸν διεκδίκησιν τοῦ δικαι-

ώματός του, καθότι διεγίνωσκεν ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις του αὐταὶ ἐστηρίζοντο ἐπὶ διακαοῦς ἔρωτος.

Ὁ Λουδοβίκος Ἐστελᾶν δὲν ἐξετέλεσε τὰς ἀπειλάς του, ἀλλ' ἐκρύπτετο. Ὅσῳ δ' ἤττον ἐδείκνυτο, τοσοῦτῳ μᾶλλον αὐτὴ ἀνελογίζετο αὐτόν, τοσοῦτῳ μᾶλλον τὸν φκίτειρε. Κατήντησε δὲ βαθμηδὸν νὰ μὴ τὸν φοβῆται πλέον, καὶ μονοῦ νὰ τὸν ποθῇ.

Κατ' αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν τῶν κατηφειῶν καὶ θλίψεων ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπληροφορήθη αἰφνιδίως τὸ περὶ τῆς γεννήσεως αὐτῆς ἀπόρρητον.

Ἀναμφιέκτως δὲν ἐταλαντεύθη τὸ παράπαν μετὰ τοῦ Φρεδόκ, διώκτου πάντων τῶν αὐτῇ φιλάτων, καὶ τοῦ κ. Μωγάρ, πρὸς ὃν τὰ πάντα ὤφειλεν. Ἀλλ' ὁ συνέχων αὐτὴν ἱερὸς δεσμὸς ἐθραύσθη. Ὁ μὲν κόμητις δὲν ἦν πλέον πατήρ της, ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος Ἐστελᾶν ἐτύγγανεν ἐσαεὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Πῶς νὰ μὴ σκεφθῇ νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ μόνου ἀνδρός, ὃς οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπιλήψιμον, καὶ ὅστις δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἀπιστίαν ὑπόθεσιν, ἐν ἣ ἕτεροι κατέλιπον τεμάχια τῆς τιμῆς των, ἀποσπασθέντα διὰ τῶν ὀνύχων τῶν χαλεπῶν παθῶν;

Ὁ Ἐστελᾶν δὲν ἐσυκοφάντησε τοὺς ἐχθρούς του, οὔτε τινὰ ἐξηπάτησεν. Ὁ Ἐστελᾶν μόνον ἀγαθὰ διεπράξατο.

Ἀλλ' ὁ Ἐστελᾶν ἐξηφανίσθη· ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἐγκαταλειμμένη, δὲν ἠδύνατο πλέον ἢ νὰ εὐχεται ἐν σιγῇ ὅπως οὗτος ἐλθὼν τείνη αὐτῇ τοὺς βραχιονάς, ὡς ὁ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης λησμονηθεὶς τραυματίας ἀναμένει τὴν ἐπέλευσιν τῆς βοήθειας.

Ἰδοὺ δ' αἴφνης ὁ Σουκαριέρ ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ὁ Ἐστελᾶν ἔδοτο σημεῖα τῆς ὑπάρξεώς του θυσιαζόμενος ὑπὲρ αὐτῆς καὶ διακινδυνεύων τὴν ἰδίαν ζωὴν ἵνα σώσῃ τὴν τοῦ ἀντραστοῦ του· τὴν γενναιοφυλίαν αὐτοῦ τοῦτέστι, τὴν ἡρωικὴν ἀφοσίωσιν, τὴν αὐταπάρνησιν, πᾶν ὅ,τι ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀναδείκνυσι· μέγαν τὸν ἀνθρώπων· τί τοῦτου πλεῖον ἔδειτο ὅπως ἐπαναφέρῃ ταύτην πρὸς αὐτόν;

Ὁ Γούης Βωτροῦ διετέλει ἐκτός κινδύνου.

Η Μαγδαληνή μὴ φοβούμενη πλέον ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, ἠσθάνθη τὸ θάρρος νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι τὰ πάντα ἔληξαν, ὅτι τὸ παρελθὸν οὐδέποτε ἐπανελεύσεται, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἀνήκε καθ' ὀλοκληρίαν τῷ συζύγῳ της.

Τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξε γράψασα αὐτῷ ἐπιστελὴν συγκινητικὴν ἅμα καὶ σοβαρὰν, ἣν ἤρχετο νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Ἦδη ἀνερρίφθη ὁ κύβος. Ἡ Μαγδαληνὴ Μωγάρ ἦν διὰ παντός ἡ ἀγαπῶσα καὶ μετανοοῦσα σύζυγος τοῦ Δουδοβίκου Ἐστελάν.

Ὁ Σουκαριέρ, ὅστις ἐνδομύχως ἀνθίστατο εἰσέτι κατὰ τῆς τοιαύτης ἰδέας, προσπαθῶν ν' ἀποτρέψῃ αὐτὴν αὐτῆς, τῇ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαδηλώσῃ ὅτι ἡ ἀπόφασίς της ἦν ἀμετάτρεπτος.

— Ὁ σύζυγός μου εἶναι ὁ κύριος, εἶπε χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ἐκ τοῦ ὑπαινιγμοῦ, ὃν ὁ συνταγματάρχης παρενόβαλεν ἐν τινὶ ἰκανῶς ἀγροίκῳ φράσει. Εἰ μὲν εὐαρεστήται ν' ἀπέλθῃ εἰς Μεξικόν, θὰ τῷ ἀκολουθήσω· εἰ δὲ πάλιν διαμείνῃ ἐν Παρισίοις, θὰ διαμείνω καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

— Οὐχὶ βεβαίως ἄνευ τῆς ἀδείας του; εἶπε ζωηρῶς ὁ Σουκαριέρ.

— Δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀποποιηθῇ, καθότι μ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ σὺ λοιπὸν, σὺ τὸν ἀγαπᾷς;

— Μάλιστα. Νομίζω δὲ προσέτι ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησα ἕτερον πλὴν αὐτοῦ.

— Θὰ ἔπραττες κάλλιον νὰ διεγίνωσκες ταχύτερον τὸ τοιοῦτο, διότι τότε ὁ δύστηνος Γούης δὲν θὰ περιήρχετο εἰς τὴν διατελεῖ κατάστασιν.

— Παρακαλῶ αὐτὸν νὰ μὴ μὲ καταρασθῇ, πέπεισμαι δ' ὅτι κέκτηται ψυχὴν ἀρκούντως εὐγενῆ, ὥστε νὰ μ' ἐπιδοκιμάσῃ.

— Εἰς πάντα ἔχεις ἐτοίμην τὴν ἀπάντησιν, εἶπεν ἀγανσκτῶν ὁ θεῖος. Ἐάν ποτε ὑποχρεωθῶ νὰ λογιζώμαι ἐπὶ γυναικὸς ὑπὲρ τοῦ ἀνεπιού μου, θὰ προτιμήσω μᾶλλον νὰ μείνῃ ἴλαρχος καθ' ὄλον του τὸν βίον. Τέλος, ἔχεις ἀπόφασιν νὰ εἰσέλθῃς ἐκεῖσε, δὲν ἔχει οὕτως; ἡρώτησε δεικνύων τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατῴκει ὁ Ἐστελάν.

Εἶχον πλησιάζει συνδιαλεγόμενοι καὶ παργένοντο ἐγγύτατα τῆς αὐλείου θύρας.

— Ναί, ἀπήντησε σαφῶς ἡ Μαγδαληνή.

— Ἄγε λοιπὸν, ἀφοῦ καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ παρεμποδίσω. Μόνον δ' ἐπειδὴ καὶ εἶναι δυνατὸν ὁ σύζυγός νὰ σοὶ κλείσῃ τὴν θύραν του, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σ' ἀναμείνω ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐνταῦθα. Ἄλλως τε δὲ, καθὸ μὴ οὐσα ἴλιαν βεβαία περὶ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ παρουσίας αὐτοῦ, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξωθήσῃς τὴν ταπεινώσιν μέχρι τοῦ νὰ καθήσῃς ἐπὶ τινος τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακός του, ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ νὰ τὸν ἐκλιπαρήσῃς κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του. Ἐάν δὲν τὸν εὔρῃς κατ' οἶκον, ἐπάνελθε καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσω παρὰ τῷ Μωγάρ, πρὸς ὃν θ' ἀνακοινώσῃς τὰς προθέσεις σου· ἔση δὲ πάντοτε εἰς καιρὸν νὰ ὑποβάλῃς τὸν τράχηλόν σου ὑπὸ τὸν συζυγικὸν ζυγόν.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἀπήντησε μὲν, ἀλλ' ἠτένισε τὸν Σουκαριέρ. Τὸ βλέμμα δὲ τοῦτο ἐξέφραζε τὰ πάντα· πᾶν ὅ,τι ἠθέλην, ὅ,τι ἐπόθει, ὅ,τι ὑπέφερε λυποῦσα τὸν γηραιὸν φίλον της καὶ ἄλλους ἔτι προσφιλεστέρους.

Εἶτα δὲ καταλιποῦσα αὐτὸν διήλθε, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, τὸν οὐδὸν ἐκεῖνον, ὃν εἶχεν ἤδη διέλθει ἄλλοτε στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος Μωγάρ, κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν γάμων της.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη ἤρχετο πέριχαρὸς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ οἶκον τοῦ μνηστῆρός της, τὸ οἶκον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ οὐδέποτε κατῴκησε, καὶ εἰς ὃ προσήρχετο σήμερον νὰ παρουσιασθῇ δίκην ἐκέτιδος.

Ὁ Σουκαριέρ παρέμεινεν ἐν τῷ πεζοδρομίῳ πλήτητων διὰ τοῦ ποδὸς καὶ βλασφημῶν μεγαλοφώνως, βλασφημῶν δὲ κατὰ τοῦ Ἐστελάν καὶ τῶν ἀφοσιώσεων αὐτοῦ, κατὰ τῶν νεανίδων, ὧν ἡ καρδία περιστρέφεται ὡς ἄλλος ἀνεμοδείκτης, κατὰ τοῦ Φρεδόκ, κατὰ τοῦ Μωγάρ, καὶ κατ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Γούη Βωτροῦ, τοῦ κατ' οὐδὲν πταίσαντος.

Ἦν δυσηρεστημένος κατὰ πάντων· ἠδύνατο δὲ κάλλιστα νὰ ἦ καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, διότι ἡ ὑπερβολὴ τῆς διαγωγῆς του οὐ μικρὸν

συνέτεινεν εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν οἰκείων του.

— Ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ ὄλους! ἐγόγγυζε ποδοκροτῶν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου. Εἶχον τάχα ἀνάγκη νὰ καταλίπῃ τὴν Βρετέκην ὅπως ἔλθων περιπλακῶ ἐντὸς σωρείας παρισινῶν σφηκιῶν! Οὐδὲν δι' ἐμὲ αἰρετώτερον ἢ νὰ κατακλεισθῶ ἐκεῖσε, ἀφοῦ πρῶτον ὀδηγήσω τὸν τλήμονα ἀνεψιόν μου εἰς Ἀλγερίαν, καὶ οὐδέποτε πλέον νὰ ἐξέλθω, ἐκτὸς μόνον ἂν πυρκαϊὰ ἐκραγῇ ἐν αὐτῇ. Ὁ Μωγάρ ἐλεύσεται νὰ διέλθῃ τὰς ὑπολοιπὰς ἡμέρας του, ἐάν ἔχῃ τοιαύτην τινὰ διάθεσιν, ἀλλ' ἐγὼ κατ' οὐδὲν πλέον θ' ἀναμιχθῶ εἰς τὸ ἐξῆς... εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ὑλοτομίας μου, τὸν σταῦλον καὶ τοὺς θηρευτικὸς κυνάς μου. Ὁ Μωγάρ! Ἰδοὺ αὐτὸς ἀπίτινων ὑπερόγκως τὰς νεανικὰς ἀκολασίας του! Μέλλομεν νὰ ἴδωμεν ἤδη ὑπὸ τίνα ἔποψιν θὰ λάβῃ τὴν μετατροπὴν τῆς Μαγδαληνῆς. Πολὺ φοβοῦμαι μὴ τὸ τοιοῦτον ὑπάρξῃ δι' αὐτὸν τὸ καίριον τραῦμα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρὸς παραμυθίαν του ἔξει τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ Φρεδόκ.

Μόλις ἐξενεγκὼν τ' ὄνομα τοῦτο εἶδεν εἰς δεκαπέντε βημάτων ἀπόστασιν γυναῖκα παχύσαρκον, ἣν παραχρῆμα ἀνεγνώρισεν ἐκ τοῦ βαδίσματος καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἦν αὐτὴ ἐκεῖνη, ἣν ἄλλοτε μετὰ τῆς ζήτησεως παρηκολούθησεν, ἣν ἡ Βριγίττη, ἡ οἰκονόμος τοῦ Φρεδόκ, ἡ δ' ἐμφάνισις αὐτῆς τῆς θεραπευτικῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάλει περὶ τοῦ κυρίου, ἐπεκύρου πασίγνωστον παροιμίαν.

Ὁ Σουκαριέρ, λίαν ἐκπεπληγμένος ἐπὶ τῇ ὄψει αὐτῆς, ἐξεπλάγη ἔτι μᾶλλον ὅπταν τὴν εἶδε πλησιάζουσαν αὐτόν.

Ἠλλοιωμένην ἔχουσα τὴν μορφήν, εἶπεν αὐτῷ ἄνευ ἑτέρου προοιμίου:

— Ἀποθνήσκει.

— Τίς οὗτος; ὁ ὑμέτερος κ. Φρεδόκ;

— Μάλιστα... καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἴδῃ.

— Διατί;

— Διὰ νὰ σὰς ζητήσῃ συγχώρησιν πρὶν ἀποθῆναι.

— Τῷ τὴν ἀπονέμω. Ἀλλὰ δὲν εἶπεν ὑμῖν νὰ ἔλθῃτε πρὸς ἀναζήτησίν μου ἐπὶ τοῦ λιθο-

στρώτου τῆς ὁδοῦ Ρώμης, καθότι γινώσκει ὅτι δὲν κατοικῶ ἐνταῦθα.

— Ὅχι. Μ' ἔστειλεν εἰς τοῦ κ. Ἐστελάν, τοῦ κ. Μωγάρ καὶ τοῦ κ. Βωτροῦ· ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἴδῃ ὄλους... πρὸ πάντων δ' ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ...

— Τὴν θυγατέρα του, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί, τὴν θυγατέρα του. Ἀφοῦ δὲ σὰς ἀπήντησα ἐδῶ, σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ συνενώσητε τὰς παρακλήσεις σας μετὰ τὰς ἰδικὰς μου. Φοβεῖται μὴ ἀρνηθῇ νὰ ὑπάγῃ, εἴτε μὴ τὴν ἐμποδίσωσιν.

— Ἄγνοῶ τί μέλλει αὐτὴ νὰ πράξῃ, ἀλλὰ συνελάβετε πολὺ καλὴν ἰδέαν ν' ἀρχίσῃτε τὰς τῶν προσκλήσεων ἐπισκέψεις σας ἀπὸ τοῦ κ. Ἐστελάν.

— Ἡ ὁδὸς τῆς Ἀγαθοεργίας κεῖται ἐδῶ πλησίον... διὰ τοῦτο ἦλθον κατὰ πρῶτον... Ἐπειτα θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἀγ. Τριάδος, εἰς τοῦ κ. Μωγάρ, καὶ κατόπιν...

— Εἰς ἐμέ; Εἶναι ὄλωσ περιττόν, ἀφοῦ καὶ μετῴρετε. Ὁ ἀνεψιός μου ἀσθενεῖ· ἄλλως τε δὲ οὐδὲν ἔχει νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν κύριόν σας. Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ κ. Μωγάρ συγκατατεθῇ νά...

— Ἄς ἀρνηθῇ· ἀρκεῖ μόνον...

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔλθῃ ἡ Μαγδαληνὴ· ἐκείνην ἰδίως ζητεῖ ὁ Φρεδόκ; Ἀ! λοιπὸν εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω.

— Πῶς;

— Ναί, παρὰ τῷ κ. Ἐστελάν, τῷ συζύγῳ της. Ἀναβῆτε καὶ ὁμιλήσατε πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Χωρὶς ὑμῶν;

— Χωρὶς ἐμοῦ. Δὲν ἔχω ἰδιότητα νὰ τῇ δώσω συμβουλὰς εἰς παρομοίαν περίστασιν. Θὰ συμβουλευθῇ τὴν καρδίαν της, καὶ θὰ πράξῃ ἄριστα.

— Ὑπάγω, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Βριγίττη.

— Ἐχει καλῶς. Σὰς περιμένω.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν διήρκεσε πλέον τῶν τριάκοντα δευτερολέπτων. Ἡ οἰκονόμος διέκοψεν αὐτὴν εἰσορμησασα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ Σουκαριέρ ἐπανάλαβε τὸν περίπατόν του μᾶλλον

ἐξηρηθισμένους παρά ποτε, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πολὺ πλέον συγκεκινημένοι.

Ἡ φύσις ἐπλάσε μὲν αὐτὸν ὀρητικὸν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σκληροκάρδιον. Ἀκούσας ἴσθι ὁ Φρεδὸκ διετελεῖ ἐν ἐπιθανάτῳ ἀγωνίᾳ, ἡσθάνθη ἑαυτὸν συνταρασσόμενον.

— Θλιβερά ληξίς ἀπαισίου δράματος, ἔλεγε μεταξύ τῶν ὀδόντων. Μέλλει ἴσως ν' ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν θυγατέρα του. Ἡ τοιαύτη δὲ τιμωρία δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολικὴ, ὕστερον ἀπ' ὅσα διέπραξεν. Ἴδου τί θὰ εἶπῃ νὰ ἐξέρχεται τις τῆς εὐθείας ὁδοῦ ὅπως ἐκδικηθῇ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλλίτερον τοῦ ξίφους ἢ τῆς σπάθης. Ὁ πλήσμων ἐν τῷ σκότει εἶναι ἀχρεῖος ἄνθρωπος. Ὁ Φρεδὸκ λοιπὸν κατέστη ἄξιός τῆς τύχης του. Καὶ μολαταῦτα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κέκτυται καρδίαν. Ὅταν μοι ἐλάλει περὶ τοῦ τέκνου του, τὸ ὅποιον ὁ Μωγάρ ἀπήγαγεν ἐξ αὐτοῦ, εἶχε τοιοῦτόν τινα τόνον!... ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ κλαύσω. Ἄν ἡ Μαγδαληνὴ ἤρῳτα τὴν γνώμην μου, θὰ τῇ ἔλεγον νὰ μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ θνήσκοντος. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶναι πατήρ τῆς, τί διάβολον! Ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἐρωτήσῃ. Ὁ ἀνενεχθῆ πρὸς τὸν ἑαυτῆς δεσπότην καὶ κύριον Ἐστελάν... ὅστις θὰ ἦτο κατ' οἶκον καὶ τὴν ὑπεδέχθη, ἀφοῦ καὶ δὲν ἐπανῆλθεν. Ἡ οἰκονόμος μέλλει νὰ διαταράξῃ τὴν συμφιλίωσίν των. Καὶ τίς οἶδε τίνα τροπὴν πάντα ταῦτα θὰ λάβωσιν. Ἐντούτοις δὲν δύναμαι ν' ἀναμένω τὴν Μαγδαληνὴν ἐπ' ἀόριστον, μοι φαίνεται δ' ὅτι ὑποκρίνομαι ἐνταῦθα ἀρκούντως εὐθεὶς πρόσωπον. Μοι ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ τοὺς ἀφήσω πάντας νὰ διευθετήσωσι τὰ κατ' αὐτοὺς ὅπως κάλλιον κρίνωσιν.

Ὁ Σουκαρριέρ ἐδικαιοῦτο πληρέστατα ν' ἀπέλθῃ, διότι ἡ μὲν Μαγδαληνὴ δὲν τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναμένῃ, περὶ δὲ τῆς Βριγιτίτῃς ἐμερίμνα κατ' ἐλάχιστον.

Ἐντούτοις ἔμεινε. Ἐμείνε, διότι θὰ κατεμέμφοτο ἑαυτοῦ ἂν ἀνεχώρει πρὶν ἢ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ συμφιλίωσις ἐπετελέσθη, καὶ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἀποκατέστη διὰ παντὸς Κυρία Ἐστελάν.

Ἀληθῶς εἶπεῖν, οὐδόλως ἀμφέβαλλε περὶ τούτου, διότι ἐπίστατο ὅτι ὁ Λουδοβίκος Ἐστελάν οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του.

Ἀλλ' ἐβούλετο νὰ πληροφορηθῇ θετικῶς τὸν φίλον του Μωγάρ. Ἦν μεγάλη ἡ εἶδησις αὕτη, ἦν ἔμελλε νὰ τῷ κομίσῃ· εἶδησις, ἣτις ἐπρόκειτο νὰ μεταβάλῃ κατὰ βῆθος τὰ σχέδια καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὑπαρξίν του κόμητος.

Ὁ Σουκαρριέρ ἐξηκολούθησε λοιπὸν περιδιαβάξων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Ρώμης, βλασμημῶν, χειρονομῶν καὶ ἐνίοτε ἰστάμενος ὅπως παρατηρήσῃ τὰ τῆς οἰκίας παράθυρα.

Καὶ δὲν ἐγίνωσκε μὲν εἰς τίνα ὄροφον κατῆκε ὁ Ἐστελάν, ἀλλ' ἀόριστως πως ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἐπήρχετο τῇ Μαγδαληνῇ ἡ ἰδέα νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ γηραιὸς αὐτῆς φίλος διέμενεν ἔτι ἐκεῖσε.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο ὄπισθεν τῶν ὑέλων.

— Ἡ οἰκονόμος δὲν ἀναφαίνεται, ὑπεψιθίζεν. Εἶναι πρόδηλον ὅτι τὴν ὑπεδέχθησαν... ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι συνεφιλιώθησαν. Δὲν δύναμαι νὰ δυσσαρεστηθῶ κατ' αὐτῶν διὰ τοῦτο. Ἦν μάλιστα ὅ,τι εἶχον νὰ πράξωσιν κάλλιον, εἰμὶ ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀνομολογήσω... καὶ μολαταῦτα... Διάβολε! ἴδου αὐτοὶ, ἀνεφώνησεν αἴφνης.

Εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς αὐλείου πύλης τὴν Μαγδαληνὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου τῆς.

— Ἐμπρός, εἶπε μεταξύ τῶν ὀδόντων, ἐσημμάτισα τὴν ἰδέαν μου, καὶ μέλλω νὰ ὑποχωρήσω ἐν καλῇ τῇ τάξει.

Ἡτοιμάζετο δὲ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ κίνημα τοῦτο, ὅπερ ἀείποτε ὑπῆρξεν ἡ ἐσχάτη καταφυγὴ καὶ παραμυθία τῶν ἡττωμένων, ὅποταν ἡ ἡττα ἦ ἐντιμος.

Ἀλλὰ τῶν συμβίων προσερχομένων αὐτῷ, δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὡς εἰ ἀπέφυγεν αὐτούς.

Ἡ Βριγιτίτῃ παρέπετο.

Ὅθεν ἀνέμεινε αὐτοὺς στεροφῶ τῷ ποδί.

Ὁ Λουδοβίκος Ἐστελάν ἔτεινε αὐτῷ τὴν χειρᾶ, ἦν οὗτος δὲν ἀπεποιήθη νὰ θλίψῃ.

— Ἀποθνήσκει, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ χωρὶς νὰ ἐκστομίση τ' ὄνομα τοῦ Φρεδὸκ. Ἐλθετε μεθ' ἡμῶν.

Ὁ Σουκαρριέρ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἡ-

γνωμόνει μὲν πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὡς ἀπαλλάξασαν αὐτὸν τῆς δυσχερείας τοῦ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μεταβῇ καὶ δεχθῇ τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς ἔχθρου οὐδόλως εὐηρέσκει αὐτῷ.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐκλιπαροῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Τὸ θέλεις; εἶπεν ἀποτόμως. Λοιπὸν! ἔστω· ἀλλὰ σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἂν δὲν ἦσο σύ...

Ἡ Μαγδαληνὴ συνέταμε τὰς ἐπεξηγήσεις ταύτας ὀδεύσασα πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγαθοεργίας, οὐ μακρὰν τοῦ μέρους ἐκεῖνου κειμένην.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ κατέλθωσι μέχρι τῆς ὁδοῦ Βιέννης, ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν, καὶ νὰ διέλθωσι τὴν ὁδὸν Βράχου.

Ἡ Βριγιτίτῃ προὔχρησε, καὶ ἦν θαυμαστὸν νὰ βλέπῃ τις αὐτὴν τρέχουσαν, μ' ὄλην τὴν πολυσαρκίαν τῆς.

Ὁ Σουκαρριέρ ἀπήρτιξε τὴν ὀπισθοφυλακίαν. Ἐῦρισκε μὲν τὴν θέσιν του ἀρκούντως γελοῖαν, ἀλλ' ἀποφασίσας νὰ τηρήσῃ τὸν πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν λόγον του, οὐδόλως ἐλιποτάκτησε καθ' ὁδόν.

Ἡ πορεία ἐγένετο ταχεῖα καὶ σιωπηλή.

Ἀριχθέντες ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φρεδὸκ χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀνταλλάξωσι, συνήτησαν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὸν προσφάτως διορισθέντα διάδοχον τοῦ Προυνεβῶ.

Ὁ νεαρὸς οὗτος συμβολαιογράφος ἐξήρχετο μετὰ χαρτοφυλακίου ὑπὸ μάλης, καὶ ἐπέσχε κατὰ τὴν διάβασιν τὸν Σουκαρριέρ, ὅστις δὲν ἐδέησε νὰ παρακληθῇ ὅπως συνάψῃ διάλογον μετ' αὐτοῦ, ἐνῷ οἱ σύζυγοι Ἐστελάν, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῆς Βριγιτίτῃς, εἰσῆρχοντο ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ θανατιῶντος.

— Ἐὰν ἐπιθυμῇ ἀπολύτως νὰ μὲ ἴδῃ, θὰ στείλῃ νὰ μὲ ζητήσωσιν, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Δὲν φρονῶ ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκφράσῃ ἐπιθυμίαν τινα, ἀπήνητησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου ὁ δημόσιος λειτουργός. Ὁ παρ' αὐτὸν διαμένων ἱατρὸς μοι ἔνευσεν ὅτι μέλλει νὰ ἐκπνεύσῃ. Ἡ πρὸς γραφὴν τῶν ἐσχάτων θελή-

σεῶν του καταβληθεῖσα προσπάθεια ἐξήνητησεν αὐτόν.

— Πῶς! ὑπετονθόρυσεν ὁ Σουκαρριέρ, ἐσκέφη νὰ συντάξῃ διαθήκην;

Μάλιστα, κατὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν. Μ' ἔκραζαν ἐν πάσῃ σπουδῇ, μικροῦ δ' ἐδέησε νὰ φθάσω λίαν ἐξώρας. Εὐτυχῶς ἠδυνήθη νὰ κρηστήσῃ τὸν κάλαμον, διότι, ἂν ὑπεχρεούτο νὰ ὑπαγορεύσῃ, θὰ περιηρχόμην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσω τὴν παρουσίαν ἐνός τῶν συναδέλφων μου, καὶ θὰ κατετριβόμεν πολὺν χρόνον. Λογίζομαι δ' εὐτυχῆς παραλαβῶν τὴν διαθήκην ταύτην, ἣτις ἐπανορθοῖ μεγάλην καταστροφὴν.. παρ' ἀξίαν προσγεγόμενον δυστύχημα.

— Ὅποιαν κταστροφὴν;

— Ὁ κ. Ἰθράνδης, ὁ ἐπιλεγόμενος Φρεδὸκ, καταλείπει ἅπασαν τὴν περιουσίαν του τῇ Κυρία Ἐστελάν, ἣς ὁ πατήρ, ὁ κ. κόμης Μωγάρ, ἀπεγυμνώθη παντὸς ὅ,τι ἐκέκτητο ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου προκατόχου μου. Κατέστησεν αὐτὴν γενικὴν κληρονόμον του, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ χορηγῇ τῇ παιδαγωγῷ αὐτῆς ἰσόβιον σύνταξιν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Σουκαρριέρ, ὅστις ἦν λίαν συγκεκινημένος, ἀλλ' ἐρίετο νὰ φανῇ ὡς ἀκούων μετ' ἀδιαφορίας τὴν τοιαύτην εἶδησιν.

— Ἡ κληροδότησις αὕτη μοι ἐφάνη τὸ κατ' ἀρχὰς ἀρκούντως παράδοξος, ἀλλ' ἀφοῦ ἐσκέφθην ὀριμώτερον, κατενόησα τὸ αἴτιον αὐτῆς. Ὁ κ. Φρεδὸκ ἐξώθησε τὴν λεπτότητα μέχρις ὑπερβολῆς. Ἰπάρξας, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ σύντροφος τῶν ἡδονῶν τοῦ κ. Προυνεβῶ, ἡσθάνθη κατὰ τὰς ἐσχάτας στιγμάς του τύψεις ὅτι συνεβάλλετο, κατ' ἐλάχιστον ἐννεῖται, εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ κ. Μωγάρ· μὴ ἔχων δὲ κατ' εὐθεῖαν κληρονόμους, διέθετο ἅπασαν τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος.

[Ἐπιτετα τὸ τέλος.]



Ἐν τῇ «Χειρουργικῇ Ἐταιρίᾳ» τῶν Παρισίων ἀνεγνώσθη περίεργος ἔκθεσις μετεμφυτευσεως ὀφθαλμῶν ζῶων εἰς ἀνθρώπους. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ ἀναφέρονται πέντε παρατηρήσεις καθ' ἃς τετράκις μὲν μετεμφυτεύθη ὀφθαλμὸς κονίκλου εἰς ἀνθρώπου καὶ ἅπαξ ὀφθαλμὸς κυνός. Πρῶτος ἐπεχείρησε τοιαύτην ἐγχείρισιν ὁ γάλλος ἰατρός Ροζμὲρ ἐκτελέσας αὐτὴν ἐπὶ γυναικός. Ἡ μετεμφυτεύσις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκτελεῖται ὡς ἑξῆς: Μετὰ τὴν ἐξόρυξιν τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπινου ὀφθαλμοῦ ἐξορύσσεται πάραυτα ὀφθαλμὸς κονίκλου ἢ κυνός, πέραξ τοῦ ὁποῦ μετὰ προσοχῆς διατηρεῖται μέρος ἐπιπεφυκότος ὁ ἐξορυχθεὶς βολθὸς ἐμβαπτίζεται εἰς ἀντισιπτικήν τινα διάλυσιν καὶ ἀμέσως τοποθετεῖται εἰς τὴν κενὴν ἕδρῃ κόγχῃν τοῦ πάσχοντος ἀτόμου, καὶ ἐνοῦται τὸ κολοβωθὲν ἄκρον τοῦ ἀνθρώπινου ὀπτικῆς νεύρου μετὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀπτικῆς νεύρου τοῦ ἐξορυχθέντος ὀφθαλμοῦ τοῦ ζῶου διὰ βρόχου, οἱ δύο δὲ ἑτεροειδεῖς ἐπιπεφυκότες ῥάπτονται πέραξ τοῦ σκληρωτικοῦ. Τὰ ἄτομα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτελέσθη ἡ μετεμφυτεύσις αὕτη τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶναι διαφόρου ἡλικίας π. χ. 17, 30, 35, 42 καὶ 66 ἐτῶν. Παρατηρήθη ὅτι ἡ πλειότερον ἐπιτυχοῦσα μετεμφυτεύσις ἦτο ἡ ἐνεργηθεῖσα ἐπὶ ἀτόμου ρωμαλέου, ἡλικίας 35 ἐτῶν. Τὸ ἄτομον τοῦτο 3 μῆνας μετὰ τὴν ἐγχείρισιν φέρει θαυμασίως ἐν τῇ κόγχῃ του τὸν ἐμφυτευθέντα κονίκλειον ὀφθαλμὸν, στρέφει δὲ αὐτὸν εὐκόλως καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Δύο ἐκ τῶν ἐγχειριστῶν, ἐκτός τοῦ κοσμητικοῦ σκοποῦ τῆς ἐγχειρίσεως, σκέπτονται διὰ τῆς ραφῆς τοῦ ὀπτικῆς νεύρου νὰ κατορθώσωσι νὰ δώσωσιν εἰς τὸν ἐμφυτευόμενον ὀφθαλμὸν καὶ τὰς ὀπτικὰς ιδιότητας.

×

**Πάθημα γαμβροῦ.**— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν μιᾷ ὁδῷ τῆς Βιέννης συνέβη ἡ ἐπομένη σκηνή.

Ἐπὶ τῆς συνοδείᾳ γάμου ἐπρόκειτο νὰ ἐκκινήσῃ διὰ τὴν ἐκκλησίαν ὁ μὲν εἶχε ἐξέλθει ἐκ τῆς οἰκίας του ὁ γαμβρὸς, ὅτε νέα τις γυνὴ φέρουσα εἰς τὴν ἀγκάλῃν ὡραῖον τριετὲς παιδίον αἰφνης τὸν σταματᾷ. «Νὰ, φωνεῖ, πάρε τὸ παιδί σου στὸ γάμο σου μαζῆ, ἀφοῦ νυμφεύσαι ἄλλην.» Μὲ αὐτὰς δὲ τὰς λέξεις ἐν μεγίστῃ ἐξάψει προφερθεῖσας ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπεληγμένου συζύγου τὸ δυστυχὲς πλάσμα. Ὁ σύζυγος μὲν ὀλίγον συνελθὼν κρᾶζει τοὺς κλητῆρας, ὅπως βεβαίως ἐνέτεινε τὴν ταραχὴν καὶ ἀναθέτει αὐτοῖς νὰ διασκεδάσωσι τὸ συνωστιζόμενον πλῆθος καὶ τὴν γυναῖκα. Οἱ δύο ἐπιφανέντες κλητῆρες, ἀφοῦ ἀπεμάχρυναν τὸ πλῆθος ἀπηυθύνθησαν καὶ πρὸς τὴν μητέρα τοῦ παιδίου ἄλλ' αὕτη κατ' οὐδένα τρόπον ὑπεχώρει. «Μὰ κυριὰτε Κυρά, τῇ λέγει ὁ εἰς τῶν κλητῆρων, κάμετε τέτοιο κακὸ ἐδῶ, ἐνῶ ὁ ἀνθρώπος πηγαίνει στὸν γάμον του.» Εἰς τοὺς λόγους ἤρχισεν ἡδὴ τοὺς κοπετοὺς καὶ τὰ δάκρυα μὲ φοβέραν δὲ καὶ χειρονομίας. «Ἐκουσα νὰ λέγητε αὐτὰ, κύριε, μὰ ἔπρεπε νὰ εἰσθε εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ θὰ ὠμιλεῖτε κατ' ἄλλον τρόπον ἕξ καρδιαῖς ὁ ἀνηλεὲς ἔχει σφάξει ἕως τῶρα εἶναι ἕνας Δὸν Ζουὰν, ὅστις ἀφίνει τὰ παιδιὰ του μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας δρόμους, νὰ καταστρέφῃ τὸσας ὑπάρξεις, νὰ μὴ κρατῇ τὸν λόγον του καὶ νὰ φωνάζῃ στὸ τέλος τοὺς κλητῆρας. Αὐτὸ τὸ κάμνει καὶ ὁ καθένας». Ὅσον συγκινητικὰ καὶ ἂν ἦσαν αἱ λέξεις τῆς τολαίνης μητρὸς, ἐν τούτοις δὲν ἠμποδίσαν τὸ πλῆθος νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτας διὰ τὸ κωμικὸν τῆς ἐν μέσῃ ὁδῷ διαδραματιζομένης σκηνῆς. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους οἱ κλητῆρες ἀπομακρύνοντες [καὶ ἀπασχολοῦντες αὐτὴν νὰ δώσωσι καιρὸν εἰς τὸν σύζυγον νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ μετὰ μεγίστης ταχύτητος ἀναχωρήσῃ... διὰ τὸν γάμον.

×

Χαρακτηριστικὸν πρωτότυπον τῶν συνοικισίων ἐν Ἀφγανιστάν εἶναι τὸ ἑξῆς: Προκειμένου νὰ προταθῇ συνοικέσιον μεταξὺ δύο οἰκογενειῶν, οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ μάλιστα οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως

καταρεύουσιν εἰς τοὺς οἰωνούς. Ἐτοιμάζουσιν ὠρισμένον ἀριθμὸν κληρῶν, οἱ ἡμίσεις τῶν ὁποίων φέρουσι τὰς λέξεις «νὰ γείνη», οἱ δὲ λοιποὶ «νὰ μὴ γείνη». Οἱ κληροὶ οὗτοι καλύπτονται ὑπὸ τάπητος, ἐκφωνηθείσης δὲ εὐχῆς τῷ Θεῷ δι' ὁδηγίαν, καὶ ὑποσχέσεως ὑποταγῆς εἰς τὴν πάνσοφον αὐτοῦ ἀπόφασιν, ὁ πατὴρ εἰσάγει τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν τάπητα καὶ ἀποσύρει ἕνα κληρὸν. Ἐὰν τύχῃ νὰ ἐξαγάγῃ χαρτίον ἐπιγραφόμενον «νὰ γείνη», θεωρεῖ τὸν γάμον προωρισμένον ἐκ Θεοῦ, ἐὰν δὲ τὸ ἐναντίον, παραιτεῖται πάσης περαιτέρω ἰδέας ἢ προσπαθείας πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ συνοικεσίου. Συμβαίνει ἐν τούτοις ἐνίοτε ὥστε λόγοι πολιτικοὶ ἢ συμφέροντα προσωπικὰ νὰ πείσωσιν εὐσεβῆ τινα ἀρχηγὸν νὰ πορρίψῃ τὴν μὴ εὐνοϊκὴν πρὸς τὰ σχέδια τοῦ ἀπόφασιν, ὡς δῆθεν ὑπαγορευθεῖσαν ὑπὸ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.



Κύριος, συναντήσας καθ' ὁδὸν ἕτερον καὶ ἐκλαβὼν αὐτὸν ἀντ' ἄλλου τῷ λέγει χαιρῶν:

— Μὲ συγχωρεῖτε!... εἰσθε ὑμεῖς, νομίζω, ὁ κ. Τερψίθυμος;

— Ὅχι, κύριε! ἀπαντᾷ μετὰ φλέγματος ὁ ἐρωτώμενος, εἶμαι... πᾶν τὸ ἐναντίον.

Ὁ ἀμερικανὸς νηστευτῆς Τάννερ λέγεται ὅτι διατρέφει ἄσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ ἐν Εὐρώπῃ συναδέλφου του Σούτση.

Λόγου γενομένου ἐσχάτως περὶ τῶν δύο τούτων ἀντιζήλων προσέθετό τις τῶν συνδιαλεγόμενων:

— Δὲν θὰ ἦτο ποσῶς φρόνιμον νὰ τεθῶσιν ἀντιμέτωποι.

— Καὶ διατί;

— Διότι πολὺ πιθανὸν, καίτοι νηστευτὰ ὄντες, γ' ἀλληλοφαγωθῶσιν.

Ἐν τινὶ θεάτρῳ παρουσιάζεται συγγραφεὺς κομίζων τῷ διευθυντῇ ὀγκῶδες χειρόγραφον.

— Σὰς ἔφερα, τῷ λέγει ἐν φρικῶδες δράμα, ἐν ᾧ παρίστανται τρεῖς γυναῖκες κατακερματισθεῖσαι.

— Κατήντησε πολὺ κοινὸν τὸ τοιοῦτο.

— Ναί, ἀλλ' εἰς τὸ δράμα μου τοῦτο ἡ λύσις εἶναι ὅλως ἀπροσδόκητος, διότι... ὁ δολοφόνος συλλαμβάνεται τέλος!

Παρὰ τῷ ὀπλοποιοῦ εἰσελθὼν κύριός τις τῷ λέγει:

— Ἐπεθύμουν ν' ἀγοράσω ἐν τουφέκιον, ἀλλὰ νὰ μὴ κάμνη πολὺν κρότον. Τὸ ἤθελα διὰ τὴν γυναῖκά μου.

— Ὅριστε, κύριε ἔχω αὐτὸ ἐδῶ, ποῦ εἶναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας εἰς δέκα φορὰς μὲν ἔχει φωτιὰ μία.

Ἐγνωσμένος λωποδύτης συλληφθεὶς ἐτέθη ἐν δωματίῳ τῆς φυλακῆς.

Μετὰ τινα λεπτὰ στενοχωρηθεὶς ἤρχισε νὰ ποιῇ φρικτὸν θόρυβον κραυγάζων συγχρόνως:

— Ἀνοίξατέ μου... ἀνοίξατέ μου γρήγορα, διότι ἄλλως θὰ προσκαλέσω τὸν ἀστυνόμον!

Ἡ νεαρὰ Ἀθηναῖς παραπονεῖται πρὸς τινα φίλην τῆς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ἑραστοῦ πολλὰ καὶ καλὰ ὑποσχομένου.

— Οὐφ! τῇ λέγει αὕτη, καὶ δι' αὐτὸ πικραίνεσαι, καὶ μὲν ἕνα χάνεις, δέκα βρῖσκεις.

— Ναί!... ἀλλὰ πάντοτε εἶναι ἕνας ὀλιγώτερον!

## ΠΟΡΗΣΙΑ

ΙΔΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

(Πρὸ τῆς λαιμητόμου ἐπὶ τῇ θάλασσῃ κακούργου κατατομουμένου)

Τὸν εἶδα, τὸν ἠρέυνησα ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις·  
Τὸν εἶδα, ἐμελέτησα ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον,  
Κ' εἰς οἶκτον μὲ ἐκίνησεν ἡ εὐειδής του ὄψις,  
Ἐφοῦ θηριωδέστερος ὑπάρχει τῶν θηρίων.



- 'Ο ἄνθρωπος... τὸ εὐγενὲς ὁμοίωμα τοῦ Πλάστου.
- 'Ο ἄνθρωπος... ὁ βασιλεὺς τῶν ἐπὶ Γῆς πλα-  
[σμάτων,
- 'Ο φέρων μέχρις οὐρανοῦ τὰς τόσας ἀρετάς του,
- 'Ο ἄνθρωπος οὐδὲν ἔστιν ἢ τέρας τῶν τεράτων.

'Ο ἄνθρωπος ὁ ἄγριος τὸν ὅμοιον σπαράσσει,  
Τελέως ἀσυνείδητος, καὶ τοῦτον κατατρώγει.  
'Ο πεπολιτισμένος δὲ, ἂν τούτου παραλλάσσει,  
Ἄλλοι πολλοὶ διάφοροι τὸν συγκρατοῦσι λόγοι.

Πολὺ θηριωδέστερος ὑπάρχει τῶν θηρίων  
Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς Γῆς—τί εἶνε τὰ θηρία! —  
'Υπάρχει που ὁμόφυλον, ὁμόφυλον τὸ θῦον;  
'Ἡ τίγρις τίγριν ἔφαγε ποτὲ ἢ τρισαγρία;

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἄγριος τὸν ἄνθρωπον βιβρώσκει·  
Ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐγενὲς τὸν ὁμοίον του τρώγει,  
Οὐχὶ μὲ τοὺς ὀδόντας του, ἀλλ' ὡς αὐτὸς γι-  
[νώσκει,  
Καὶ μάρτυρες οἱ παμπληθεῖς σοφοὶ ποινικολόγοι.

Εἶδον, εἶδον τὸν ἄνθρωπον σιδήρῳ ἀναιροῦντα  
Τὸν ὅμοιον, τὸν ἀδελφὸν καὶ ἔτι τὸν πατέρα!  
Τὸν εἶδον ἔτι ἀδελφὴν ἀγνὴν δολοφονοῦντα,  
Καὶ κόρην τῆς φονεύουσας εἶδον αἰσχροῦν μη-  
[τέρα!

'Ο ἄνθρωπος δὲν ἔπαυσεν οὐδὲ ποτὲ θά παύσῃ,  
'Ενόσφ τρίκετε' ἐπὶ Γῆς, τὴν ἄνθρωποφαγίαν!  
Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος εἰρήνην θ' ἀπολαύσῃ,  
Καὶ σταύρωσι, ἂν ὁ Θεὸς δεχθῆ καὶ νῦν ὁμοίαν.

Τὸν σφίγγει ὁ πολιτισμὸς μὲ τὰ δεσμὰ τῶν  
[νόμων,  
—Μὲ τῆς ἀράχνης, πλὴν ἰστούς διὰ ἰσχυρο-  
[τέρους—  
Πλὴν μάτην· ἕκαστος νοεῖ τὸν ἀσφαλῆ του  
[δρόμον,  
Καὶ πᾶς τις ἰσχυρὸς νικᾷ τοὺς ἀνισχυροτέρους.

Ὅπου τὸ βλέμμα μας στραφῆ κακούργους θ' ἀ-  
[παντήσῃ.

Ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀναίρει, ὁ εἰς τὸν ἄλλον κλέ-  
[πτει·  
Οὐδεὶς τὸν ἄνθρωπον ποτὲ, οὐδεὶς, θά σωφρο-  
[νήσῃ.  
Ἡ ἀρετὴ, πρὶν καταθῆ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀπέπτῃ.

Εἶν' εὐγενὲς, καὶ ἄγριός δὲν εἶναι, ὁ ἰδρωτὰ  
Ἀκάκου ἄλλου ἐκμυζῶν δολίως καὶ πανούργως.  
Εἶν' εὐγενὲς καὶ κατορθοῖ παράσημα τὰ πρῶτα  
Νὰ φέρῃ εἰς τὰ στήθη του ὁ φαῦλος, ὁ κακοῦρ-  
[γος!

Εἶν' εὐγενὲς ὁ ἀδελφὸν βανδάλως ἀποκτείνας!  
Εἶν' εὐγενὲς καὶ ἐντρυφᾷ μὲ ἀδελφοῦ οὐσίαν,  
Εἶν' εὐγενὲς τὸν πλουτόν του αὐξήσας καὶ εὐ-  
[ρύνας...  
Καὶ τί, ἔαν μὲ ἀρπαγῆν ἢ αἵματοχυσίαν.

Εἰς τὰς ἀγρίας του ὄρμας ματαίως ἢ θρησκεία  
Βαρὺν νὰ θέσῃ χαλινὸν αὐτοῖς ἀπειροάθῃ,  
Κ' εἰς πλάνην ἀδιάσκοπον καὶ ἢ φιλοσοφία.  
Εὐρίσκειται κ' εἰς φοθερὰ συγχῶς ἐμπίπτει λάθῃ.

Τετέλεστα! ὁ ἄνθρωπος οὐχὶ ἀπλοῦν θηρίον,  
'Ἀλλὰ θηριωδέστερος καὶ τῶν θηρίων εἶναι.  
Αἶ ἀρεταὶ του πρόσχημα, ἀπάτη τῶν ὁμοίων.  
'Ἡ ἀγαθότης δέλεαρ καὶ αὔτη, ὡς ἐκεῖναι.

Θηρίον ἀγριώτερον ἀπάντων τῶν θηρίων  
Καλέσατε τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν θ' ἀπατηθῆτε.  
Πηγὰς θερμὰς ἀνοίξατε πυρίνων σας δακρύων,  
Διότι ἤτο κάλλιον ποτὲ μὴ γεννηθῆτε.

"Ἴδε δ' ἄνθρωπος λοιπόν! Ἴδε αὐτὸν καὶ θρῆναι  
Οὐδὲν τὴν ἀγριότητα αὐτοῦ θά μεταβάλῃ.  
'Ἐπλάσθη τέρας... ἄγγελος οὐδέποτε θά γείνη·  
Μία πεσοῦσα κεφαλὴ τὸ ἔνστικτον ἐκβάλλει.

Ἐν Ἀθήναις.

Α. Ι. ΣΑΔΒΑΤΩΡ